

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

No es tracta només de migrants

Avui celebrem la Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat, i el papa Francesc ens ha obsequiat amb un missatge contundent. Em referiré avui de manera especial a la seva crida a considerar el problema des d'una visió global, a la responsabilitat de tots en la construcció del Regne de Déu aquí a la terra, i a no deixar-nos paraitzar per la por o bé excusar-nos en aquesta por: «El problema no és el fet de tenir dubtes i tenir por. El problema és quan aquests dubtes i aquestes pors condicionen la nostra manera de pensar i d'actuar fins al punt de convertir-nos en éssers intolerants, tancats i potser, sense que ens en donem compte, fins i tot racistes. I així la por ens priva del desig i de la capacitat de l'encontre amb l'altre, amb aquell que és diferent; ens priva d'una oportunitat d'encontre amb el Senyor.»

La por pot paraitzar la possible reacció solidària davant de la persona necessitada. És el que, de fet, els passa al sacerdot i al levita en la coneguda paràbola del Bon Samarità. Aturar-se al costat d'aquell home malferit comportava assumir un risc important; no saben què els pot passar i tampoc se senten capaços de controlar la situació davant dels imprevistos. La sortida més fàcil i més ràpida era, doncs, passar de llarg. La por és un instint comú a tots els éssers humans del que ningú està al marge. La conducta de la persona humana i les seves actituds davant la vida estan condicionades en una gran mesura per les pors i recels que brollen del seu interior. En gairebé totes les motivacions hi ha a sota alguna mena de temor que frena i condiciona els seus actes.

En relació amb el compromís solidari podem distingir tres tipus de temors: En primer lloc, la por a la incomprensió dels qui ens envolten; en segon lloc, la por a la pròpia fragilitat; per últim, la por a aprofundir en la vida de fe que ens pot portar a un compro-

No es tracta només de migrants

*pors
caritat
persona
humanitat
no exclusió
ciutat de Déu
els últims seran els primers*

En la foto: Domenico Lucano,
Alcalde de Riace (Calabria, Italia)

**JORNADA MUNDIAL DEL
MIGRANT I DEL REFUGIAT**
29 de setembre de 2019

MIGRANTES CON DERECHOS
hospitalidad + dignidad

CONFERENCIA EPISCOPAL ESPAÑOLA

mís més gran. El fet d'ajudar els altres pot portar problemes a la família mateix, que potser no entendre una solidaritat que considera excessiva, pel que suposa de dedicació de temps i de recursos envers altres persones. En aquestes ocasions pot produir temors la pressió dels qui no volen canvis estructurals ni canvis en els sistemes polítics o econòmics, i aquestes pressions poden venir de particulars, de «lobbys» de poder o d'administracions.

Un altre temor és la por d'un mateix, a la pròpia debilitat, a la pròpia incompetència. Aquesta és una dificultat interna. Quan vivim instal·lats en uns costums fixes, en unes rutines invariables, és lògic que els canvis ens espantin, que les novetats ens desconcertin. Hi ha persones que s'arronsen, que es bloquegen fins i tot en els canvis petits, que tenen por d'assumir qualsevol mena de responsabilitat, qualsevol mena de decisió per petita que sigui. També existeix un temor a descobrir els nostres límits, a no

estar a l'altura de les circumstàncies, i encara més quan ens toca viure a contra corrent.

Per últim, hi ha la por a l'encontre amb el germà i, en definitiva, a l'encontre amb Crist, que pot revolucionar la vida i portar-nos a un compromís més gran. L'encontre amb Crist omple l'existència de plenitud i d'alegria, per una banda, però al mateix temps comporta certes renúncies per a ser més solidari amb el germà. Ja no es tracta de la col·laboració econòmica en situacions d'emergència o de les aportacions habituals a través d'una subscripció, el temps que entreguem a través de diferents voluntariats. Es tracta de la resposta a allò que Déu ens demani i que el germà ho necessiti.

Diu el papa Francesc: «No es tracta només de migrants: es tracta de no excloure ningú». I, en definitiva, Jesús ens diu: «Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus, per petit que fos, m'ho fèieu a mi» (Mt 25,40).

ENTREVISTA

El paper dels laics

CORI CASANOVA

De l'1 al 4 d'agost es va celebrar a Àvila el desè aniversari de la renovada Acció Catòlica General (ACG), associació internacional d'Església present a 38 diòcesis de l'Estat. De Barcelona hi van anar 25 persones, entre infants, adults i joves, acompanyats del bisbe auxiliar Sergi Gordo. Van reflexionar al voltant de la presència dels laics en el món de la cultura, la política, el treball, la família i l'espiritualitat. La Cori Casanova, metgessa foniatre i professora de la URL-Blanquerna, presidenta de l'ACG de la diòcesi de Barcelona, afirma que «el paper dels laics a l'Església cada cop és i ha de ser més important».

Per què calia crear l'ACG?

L'ACG agrupa els laics habituals de les parròquies. Parteix de la parròquia i s'insereix en la parròquia, perquè els laics puguin viure la seva fe i la seva vida en corresponsabilitat, tant a l'Església com en el món. Ho fem en tres sectors: infants, joves i adults.

Què proposeu per viure la fe des de la infància fins a la vida adulta?

Ser xarxa i ser grups que fan camí, unint fe i vida, espiritualitat i missió, anàlisi i mirada oberta, i acció. L'ACG ofereix materials a infants, joves i adults que ens ajuden i contribueixen a anar construint una Església *en sortida*, obrint-nos a les necessitats dels nostres barris i pobles, mostrant el rostre de l'Amor de Déu pels homes i dones del nostre món.

I què feu per a la continuïtat dels infants-joves a la parròquia?

En el procés d'ACG, els infants reben els continguts catequètics inserits en una dinàmica que ja els ajuda a viure la seva fe a l'escola, i a la família; que teixeix llaços de comunitat, units a nens i nenes d'altres parròquies, i els fa fàcil continuar després com a joves.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Una història personal amb Jesús

Fa una mica més d'un any que celebren el sagrament del matrimoni. Els ha nascut el primer fill. Es plantegen el bateig i, amb sorpresa, constaten com alguns amics s'estranyen que el vulguin batejar. Els manifesten arguments de tot tipus: espereu que es faci gran i ell decideixi; molts pares ja no bategen els infants, això és d'abans; casar-se per l'Església sí, perquè és una celebració bonica, però batejar els fills...

Els pares del nou-nat segueixen amb la intenció de batejar l'infant. Són creients i practicants, la fe dona sentit a les seves vides i volen seguir Jesús, també en família. En el seu moment, van rebre una preparació al matrimoni amb aprofitament personal i com a parella. Formació ben estructurada i engrescadora per l'actitud dels matrimonis que l'impartien. Per què han de qüestionar-se el bateig del fill? Volen que segueixi Jesús, que el conegui i l'estimi. El volen acompanyar en aquest camí de seguiment. Tenen clar que no és un acte social. Volen incorporar el fill a la colla de Jesús i el baptisme és el signe que manifesta l'amor de Déu com a Pare, la unió a la comunitat dels amics de Jesús, l'Església, i que el seu Esperit fa camí amb nosaltres. Batejar el fill és una decisió

coherent, també, amb la resposta que donaren al sacerdot quan el dia del casament els preguntà: «Esteu disposats a acollir amb amor els fills que rebreu de Déu i a educar-los segons la llei de Crist i de l'Església?». La resposta fou un «Sí, hi estem disposats» que naixia d'un convenciment arrelat en la pròpia fe.

«Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant, ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat» (Mt 28,19-20). Rebudes les aigües del baptisme, incorporat així a l'Església, és quan comença en la família donar compliment a aquest compromís. En ella iniciem el camí de creixement en la fe. És l'àmbit adequat per aprenentatges que fan créixer i apropen a l'autonomia, perquè els pares inicien en molts aspectes i dimensions, també en la dimensió religiosa. És en aquest aspecte que la família esdevé església domèstica que inicia en la fe i que ajuda a créixer-hi harmònicament, mitjançant una formació adequada, una vivència arreladora i una celebració activa i comunitària. Fa unes setmanes que se celebrà el baptisme. Ha començat una altra història personal amb Jesús.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Los arcángeles, compañeros de camino

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

San Francisco de Asís, en los inicios de su conversión, llegó a la Porciúncula, una iglesia abandonada, construida en honor de Santa María de los Ángeles. Allí fijó su morada, «tanto por su devoción a los ángeles como, sobre todo, por su especial amor a la madre de Cristo».

Dios nos envía a los ángeles, colaboradoras de su plan de salvación, mensajeros de su amor, portadoras de su misericordia y de su ternura hacia nosotros.

En la homilía de la celebración de la fiesta de los santos arcángeles (29.09), decía el Papa en 2017, que llama la atención que «los ángeles y nosotros tengamos la misma vocación: cooperar en el plan de salvación de Dios; somos, por decirlo así, *hermanos en la vocación*».

Los ángeles, seguía diciendo Francisco, «están ante al Señor para servirlo, para alabarlo y también para contemplar la gloria del rostro del Señor: los ángeles son los grandes contempladores, contemplan al Señor; sirven y contemplan. Pero el Señor también los envía para acompañarnos en el camino de la vida».

A María, la joven de Nazaret, que respondió al mensaje del arcángel Gabriel con un decidido «Hágase», le rogamos que nos ayude a escuchar la voz de nuestros compañeros de camino y a responder decididamente a nuestra vocación de cooperar con el plan de salvación de Dios y ayudar a nuestros hermanos a contemplar la bondad y la ternura del Señor.

Lectures de la missa diària i santoral

30. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Za 8,1-8 / Sl 101 / Lc 9, 46-50]. Sant Jeroni, prev. i doctor de l'Església, dàlmata, mort a Betlem (420), patró dels llibrers, biblistes i traductors. Santa Sofia, viuda.

1. □ Dimarts [Za 8,20-23 / Sl 86 / Lc 9,51-56]. Santa Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), vg. carmelitana a Lisieux i doctora de l'Església, patrona de les missions. Sant Remigi (†530), bisbe de Reims.

2. □ Dimecres [Ne 2,1-8 / Sl 136 / Mt 18,1-5.10]. Sants Àngels de la Guarda. Mare de Déu de l'Acadèmia (1862), patrona de la ciutat de Lleida (1946). Sant Sadurní, ermità, a Sòria; beat Berenguer de Peralta, bisbe electe de Lleida.

3. ■ Dijous [Ne 8,1-4a.5-6.7b-12 / Sl 18 / Lc 10,1-12]. Sant Francesc de Borja (Gandia, 1510 - Roma, 1572), prev. jesuïta. Sant Gerard o Grau, abat; santa Maria-Josepa Rosselló, fund.

4. □ Divendres [Ba 1,15-22 / Sl 78 / Lc 10,13-16]. Sant Francesc d'Assís (1182-1226), iniciador del franciscanisme (OFM...), defensor dels llocs sants i patró dels ecologistes, els veterinaris i els pessebristes. Sant Petroni, bisbe; santa Àurea, vg.

5. ■ Dissabte [Dt 8,7-18 / Sl: 1Cr 29 / 2Co 5,17-21 / Mt 7,7-11]. Tèmpores d'acció de gràcies i de petició. Sant Froilà, bisbe de Lleó; sant Atilà, bisbe de Zamora; santa Caritina, vg.; santa Faustina Kowalska, vg. polonesa, apòstol de la Divina Misericòrdia.

6. ■ † Diumenge vinent, XXVII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ha 1,2-3;2,2-4 / Sl 94 / 2Tm 1, 6-8.13-14 / Lc 17,5-10]. Sant Bru (Colònia, 1035 - Squillace, 1101), prev., retirat al desert de Chartreuse, fund. Cartoixans (Ocart). Sant Emili, mr.; santa Fe, vg. i mr.; santa Maria de les Cinc Llagues, vg. franciscana.

Intencions del Sant Pare per al mes d'octubre

Perquè l'alè de l'Esperit Sant susciti una nova primavera missionera en l'Església.

DIUMENGE XXVI DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura de la profecia d'Amós (Am 6,1a.4-7)

Això diu el Senyor, Déu de l'univers: «Ai dels qui viuen tranquils a Sió, dels qui es creuen segurs al turó de Samaria! S'estiren en llits de marfil, s'aclofen en els seus sofàs, mengen els anyells més tendres i els vedells engraixats a les estables, improvisen al so de l'arpa, creen com David les seves melodies, beuen el vi en grans copes, i s'ungeixen amb els perfums més fins, però no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep. Per això ara seran els primers en les files dels deportats; així s'acabarà l'orgia dels vividors.»

Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor fa justícia als oprimits, / dona pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dona la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos. R.

El Senyor guarda els forasters, / manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, / és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 6,11-16)

Home de Déu, busca de practicar sempre la justícia, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la mansuetud. Lluita en el noble combat de la fe i guanya't la vida eterna. És per a obtenir-la que vas ser cridat i vas confessar noblement la fe en presència de molts testimonis. Davant Déu, font de tota vida, i davant Jesucrist, que sota Ponç Pilat donà testimoni amb la seva noble confessió, et recomano que guardis irrepressible i sense falta el manament rebut, fins que es manifestarà Jesucrist, el nostre Senyor.

Quan serà l'hora, farà aparèixer la seva manifestació aquell qui és de debò feliç i l'únic Sobirà, el Rei dels reis i el Senyor dels senyors, l'únic que té com a pròpia la immortalitat, i habita en una llum inaccessible: Cap home no l'ha vist mai, ni és capaç de veure'l. A ell l'honor i el poder per sempre. Amén.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 16,19-31)

En aquell temps, Jesús digué als fariseus: «Hi havia un home ric que anava vestit de porpra i de lli finíssim, i cada dia celebrava festes esplèndides. Un pobre que es deia Llätzer, s'estava estirat vora el seu portal amb tot el cos nafrat, esperant satisfer la seva fam amb les engrunes que queien de la taula del ric. Fins i tot venien els gosos a llepar les seves úlceres. El pobre morí, i els àngels el portaren a la falda d'Abraham. El ric també morí i el van sepultar.

Arribat al país dels morts i estant en un lloc de turments, alçà els ulls, veié de lluny Abraham, amb Llätzer a la falda, el cridà i li digué: «Abraham, pare meu, apiada't de mi i envia Llätzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua, perquè sofreixo molt enmig d'aquestes flames». Abraham li respongué: «Fill meu, recorda't que en vida et van tocar béns de tota mena, i a Llätzer mals, però ara ell ha trobat consol i tu sofriments. Pensa també que entre nosaltres i vosaltres hi ha una fossa immensa, tant que si algú volgués passar del lloc on soc jo cap on sou vosaltres, no podria, ni tampoc del vostre lloc al nostre.»

El ric digué: «Llavors, pare, et prego que l'enviïs a casa meva. Hi tinc encara cinc germans. Que Llätzer els adverteixi, perquè no acabin també en aquest lloc de turments». Abraham li respongué: «Ja tenen Moisès i els profetes: que els escoltin». El ric contestà: «No, pare meu Abraham, no els escoltaran. Però si anava a trobar-los algú que torna d'entre els morts, sí que es convertiran». Li diu Abraham: «Si no fan cas de Moisès i dels profetes, ni que ressuscités algú d'entre els morts no es deixarien convèncer.»

Lectura de la profecia de Amós (Am 6,1a.4-7)

Esto dice el Señor omnipotente: «¡Ay de aquellos que se sienten seguros en Sión, confiados en la montaña de Samaria! Se acuestan en lechos de marfil, se arrellanan en sus divanes, comen corderos del rebaño y terneros del establo; tartamudean como insensatos e inventan como David instrumentos musicales; beben el vino en elegantes copas, se ungen con el mejor de los aceites pero no se conmueven para nada por la ruina de la casa de José. Por eso irán al destierro, a la cabeza de los deportados, y se acabará la orgía de los disolutos.»

Salm responsorial (145)

R. *¡Alaba, alma mía, al Señor!*

El Señor mantiene su fidelidad perpetuamente, / hace justicia a los oprimidos, / da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos. / El Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo (1Tm 6,11-16)

Hombre de Dios, busca la justicia, la piedad, la fe, el amor, la paciencia, la mansedumbre.

Combate el buen combate de la fe, conquista la vida eterna, a la que fuiste llamado y que tú profesaste noblemente delante de muchos testigos.

Delante de Dios, que da la vida a todas las cosas, y de Cristo Jesús, que proclamó tan noble profesión de fe ante Poncio Pilato, te ordeno que guardes el mandamiento sin mancha ni reproche hasta la manifestación de nuestro Señor Jesucristo, que, en el tiempo apropiado, mostrará el bienaventurado y único Soberano, Rey de los reyes y Señor de los señores, el único que posee la inmortalidad, que habita una luz inaccesible, a quien ningún hombre ha visto ni puede ver.

A él honor y poder eterno. Amén.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 16,19-31)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los fariseos:

«Había un hombre rico que se vestía de púrpura y de lino y banqueteara cada día. Y un mendigo llamado Lázarro estaba echado en su portal, cubierto de llagas, y con ganas de saciarse de lo que caía de la mesa del rico. Y hasta los perros venían y le lamían las llagas. Sucedió que se murió el mendigo, y fue llevado por los ángeles al seno de Abrahán. Murió también el rico y fue enterrado. Y, estando en el infierno, en medio de los tormentos, levantó los ojos y vio de lejos a Abrahán, y a Lázarro en su seno, y gritando, dijo: «Padre Abrahán, ten piedad de mí y manda a Lázarro que moje en agua la punta del dedo y me refresque la lengua, porque me torturan estas llamas». Pero Abrahán le dijo: «Hijo, recuerda que recibiste tus bienes en tu vida, y Lázarro, a su vez, males: por eso ahora él es aquí consolado, mientras que tú eres atormentado. Y, además, entre nosotros y vosotros se abre un abismo inmenso, para que los que quieren cruzar desde aquí hacia vosotros no puedan hacerlo, ni tampoco pasar de ahí hasta nosotros.»

Él dijo: «Te ruego, entonces, padre, que le mandes a casa de mi padre, pues tengo cinco hermanos: que les dé testimonio de estas cosas, no sea que también ellos vengán a este lugar de tormento». Abrahán le dice: «Tienen a Moisès y a los profetas: que los escuchen». Pero él dijo: «No, padre Abrahán. Pero si un muerto va a ellos, se arrepentirán». Abrahán le dijo: «Si no escuchan a Moisès y a los profetas, no se convencerán ni aunque resucite un muerto».

Llätzer i Epuló

MN. MARCOS ACEITUNO DONOSO

Llätzer i Epuló, miniatura del Codex Aureus d'Echternach (1035-1040). Museu Nacional Germànic, Nuremberg (Alemanya)

Sant Lluc mostra alguns temes de fons de la predicació del Senyor, com són: el destí final del gènere humà, la relació positiva i sana amb els diners, la necessària atenció a la pròpia integritat moral i espiritual; tots ells, plens i amorosits, com sempre, amb amplificació d'alguns detalls i un to volgudament didàctic, acompanyats d'un relat imaginari amb una intenció profètica.

Ara bé, sant Lluc ens recorda que Crist no és només un mestre comú de doctrines espiritualment evocadores; Crist és el Mestre diví de la Vida eterna. En Crist no tenim només un testimoni de la validesa de la Bíblia, com Moisès o els Profetes. En el Senyor tenim algú que confirma les Escripures amb la seva pròpia resurrecció. Diu: «Si no escolten Moisès i els Profetes, tampoc no els convencerà cap mort que ressusciti» (Lc 16,31). I ho diu perquè, en efecte, hi ha hagut un Mort que sí que ha tornat a la vida: Crist, que de mestre eficaç de Déu es revela com a Paraula viva del Pare.

L'evangeli no només es queda en l'afirmació certa de la victòria del Senyor sobre el sepulcre. Cal l'adhesió espiritual de fe; cal creure-hi personalment, per tres motius. Personalment, perquè la nostra fe reposa en la Persona de Crist. Tot el que afirmem en l'Evangeli té en Ell la clau de tota autoritat i tota resposta. Personalment, perquè afecta tota la nostra persona, tant corporeïtat com espiritualitat. I, finalment, la nostra fe és personal perquè ens fa estar atents a la situació dels nostres congèneres, oberts des de l'amor i la proximitat dels qui tenim al costat, principalment dels qui sofreixen.

En definitiva, que la resurrecció de Crist sigui per a nosaltres un impacte realment personal de fe, amor i esperança; forces capaces de canviar el món.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Del dijous 26 al dilluns 30. Presideix el pelegrinatge de l'Hospitalitat de Lourdes de la Província Eclesiàstica al seu santuari.

Dimarts 1 d'octubre, a les 20 h. Missa d'inauguració del curs 2019-2020 al Seminari Diocesà de Terrassa (a Vall-doreix).

Dimecres 2, a les 10 h. Inauguració del curs 2019-2020 de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, al Seminari Conciliar de Barcelona.

Dimecres 2 i dijous 3. Reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense a Barcelona.

Divendres 4, a les 20 h. Missa a la Catedral en l'inici del Mes Missioner Extraordinari.

Dissabte 5, a les 11 h. Missa en el centenari de la comunitat de les Franciscanes Missioneres de la Nativitat de Nostra Senyora (Darderes), a la Catedral.

Diumenge 6, a les 10 h. Cinquantenari de la Romeria de la Virgen de la Luna a Catalunya, a la parròquia de Sant Pere de Rubí. / **A les 18.40 h,** Primeres

Ordenació

El diumenge 13 d'octubre a les 18 h, a la Catedral, Mons. Saiz Meneses ordenarà de prevere Mn. Pascal Mwumvaneza, diaca de la diòcesi de Terrassa, i de diaca Pedro Martínez Durán, seminarista.

Vespres Solemnes de la Mare de Déu del Roser al Monestir de Sant Domènec (Dominiques) a Sant Cugat del Vallès.

Notícies

Festa patronal a Santa Maria de Rubí. El diumenge 8 de setembre, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va presidir la celebració de l'Eucaristia a la parròquia de Santa Maria de Rubí amb motiu de la festa titular.

Inici de ministeri a Alfou i Vilamajor. El diumenge 1 d'octubre, Mons. Salvador Cristau presidí la Missa a les parròquies de Sant Julià d'Alfou i Sant Antoni de Vilamajor i presentà el nou Administrador parroquial, Mn. Alejandro Cantero.

Inici de l'Adoració Perpètua. El dijous 12 de setembre, a les 19.30 h, Mons. Saiz Meneses presidí a la parròquia de Sant Pere la celebració de l'Eucaristia en l'inici de l'Adoració Perpètua a Ter-

assa. La Missa es va celebrar al recinte de les esglésies. En acabar la Missa es feu la processó amb el Santíssim Sagrament per la Plaça de Mossèn Homs fins a l'església de Sant Pere. Finalment, el Sr. Bisbe traslladà el Santíssim a la seva capella on quedà exposat solemnement i on serà adorat pels fidels dia i nit.

Agenda

Romeria de l'Arxiprestat de Terrassa a Montserrat. El diumenge 6 d'octubre, durant tot el dia. A les 17 h, salutació del P. Abat i Missa presidida per Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar.

Curs per a matrimonis ALPHA. Els dissabtes 28 de setembre; 5, 19, i 26 d'octubre; 9, 16 i 23 de novembre, de 21 a 23.30 h, a la parròquia de Sant Sadurní de Montornès del Vallès.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

No se trata sólo de migrantes

Celebramos hoy la Jornada Mundial del Migrante y del Refugiado, y el papa Francisco nos ha obsequiado con un contundente mensaje. Me referiré hoy de manera especial a su llamada a considerar el problema desde una visión global, a la responsabilidad de todos en la construcción del Reino de Dios aquí en la tierra, y a no dejarnos paralizar por el miedo o escudarnos en él: «El problema no es el hecho de tener dudas y sentir miedo. El problema es cuando esas dudas y esos miedos condicionan nuestra forma de pensar y de actuar hasta el punto de convertirnos en seres intolerantes, cerrados y quizás, sin darnos cuenta, incluso racistas. El miedo nos priva así del deseo y de la capacidad de encuentro con el otro, con aquel que es diferente; nos priva de una oportunidad de encuentro con el Señor».

El miedo puede atenuar la posible reacción solidaria ante la persona necesitada. Es algo que les pasa al sacerdote y al levita de la conocida pa-

rábola del Buen Samaritano. Detenerse junto a aquel hombre malherido significaba asumir un riesgo importante; ellos no saben lo que les puede ocurrir y tampoco se sienten capacitados para controlar la situación en un posible imprevisto. La salida más fácil y rápida era, pues, pasar de largo. El miedo es un instinto común a todos los seres humanos, del que nadie está completamente libre. La conducta del ser humano y sus actitudes ante la vida están condicionadas en gran medida por los temores y celos que brotan de su interior. En casi todas las motivaciones subyace algún tipo de temor que frena y condiciona sus actos.

En relación al compromiso solidario podemos distinguir una triple vertiente de temores: En primer lugar, el miedo a la incomprensión de los que nos rodean; en segundo lugar, el miedo a la propia fragilidad; por último, el miedo a profundizar en la vida de fe, que nos puede llevar a un mayor compromiso. El hecho de ayudar a los de-

más puede acarrear problemas en la misma familia, que quizá no entienda una solidaridad que considera excesiva, por lo que supone de dedicación de tiempo y recursos a otras personas. En otras ocasiones puede producir temor la presión de los que no quieren cambios estructurales ni cambios de los sistemas políticos o económicos, y estas presiones pueden venir de particulares, de «lobbys» de poder o de administraciones.

Otro miedo es el miedo de uno mismo, de la propia debilidad, de la propia fragilidad, de la propia incompetencia. Ésta es, en este caso, una dificultad interna. Cuando vivimos instalados en unas costumbres fijas, en unas rutinas invariables, es lógico que asusten los cambios, que las novedades nos desconcierten. Hay personas que se encogen, que se bloquean hasta en los pequeños cambios, que temen asumir cualquier tipo de responsabilidad, cualquier tipo de decisión, por pequeña que sea. También existe un temor a descubrir nuestros

límites, a no estar a la altura de las circunstancias, y más todavía cuando nos toca vivir a contracorriente.

Por último, el miedo al encuentro con el hermano, y en definitiva, al encuentro con Cristo, que puede revolucionar la vida y llevarnos a un compromiso mayor. El encuentro con Cristo llena la existencia de plenitud y alegría, por un lado, pero a la vez comporta ciertas renunciaciones para ser más solidario con el hermano. Ya no se trata de la colaboración económica en situaciones de emergencia o las aportaciones habituales a través de una suscripción, o el tiempo que entregamos a través de distintos voluntariados. Se trata de una respuesta a lo que Dios nos pida y el hermano necesite.

Dice el papa Francisco: «No se trata sólo de migrantes: se trata de no excluir a nadie». Y, en definitiva, nos dice Jesús: «En verdad os digo que cada vez que lo hicisteis con uno de estos, mis hermanos más pequeños, conmigo lo hicisteis» (Mt 25,40).